

Dlouhá šichta

„Pořádně se nasnídejte, milé děti,“ povídá maminka hvězda.

„Ale mami, vždyť snídáme každý den,“ odpovídá dotčeně Vendulka, malá hvězdička.

„Dneska je ale speciální den, hvězdičko moje,“ pokračuje maminka, „dneska nás čeká na dlouho dobu nejdelší šichta.“

„Čím je ten den speciální, maminko?“ ptá se Andulka, Vendulčina hvězdná sestřička.

„Dneska je na severní polokouli, na kterou svítíme, zimní slunovrat,“ říká maminka.

„Sluno. . . co?“ otázaly se obě hvězdičky společně.

„Slunovrat,“ zasmála se maminka a dala se do vypravování. „Jak víte, tak planeta Země obíhá kolem Slunce a z pohledu lidí na jejím povrchu se sluníčko během roku různě posouvá. Na jaře a na podzim je nad rovníkem a den i noc trvá stejně dlouho. V létě, kdy je sluníčko na severu, jsou tam dlouhé dny a krátké noci, to si můžeme pořádně zalenošit. 21. června, kdy je sluníčko u obratníku Raka, máme nejkratší směnu ze všech. Pamatujete se, jak jsme tenkrát svítily jen na chvílku a pak jsme šli s tatínkem na výlet?“

Obě děvčata souhlasně pokyvovala. Na ten letní výlet doted' rády vzpomínaly.

Maminka pokračovala ve svém povídání: „Ale teď v zimě, v období zimního slunovratu, je sluníčko nejdále na jihu. Až u obratníku Kozoroha. Takže v Čechách, odkud se na nás dívají každý večer děti, jsou teď noci dlouhé. A zrovna dneska je nejdelší ze všech. Proto jsem vám říkala, abyste se pořádně nasnídaly, ať vydržíte krásně svítit až do rána.“

„Nejdelší směna, nejdelší noc,“ vzdychla Vendulka. „To bude krása. Jen doufám, že se děti budou pořádně dívat. Protože já budu svítit, jak nejvíce to jde, když je ten slunovrat.“

„Já taky,“ dodala rychle Andulka, „a na to se pořádně najím.“ S těmito slovy se zakousla do krajíce chleba.

Jak hvězdičky řekly, tak udělaly. Celou noc silně zářily, a protože bylo jasno, tak se všechny děti, které se podívaly na oblohu, rozplývaly nad tou nádherou.